

Chương 22

Cuộc Săn Bắt Nhân Sâm Rất Kỳ Dị

Du Hữu Lượng chỉ cười mà không đáp.

Bạch Y Nữ đột nhiên nổi giận cặp mắt chiếu ra những tia sáng hung dữ. Nàng nói bằng một giọng gay gắt:

- Ngươi thật là một đứa hèn hạ. Ai hung dữ với ngươi thì ngươi sợ, còn tử tế với ngươi thì ngươi lại không biết điều.

Du Hữu Lượng sừng sốt. Bạch Y Nữ hần học hỏi:

- Ta biết ngươi lúc này nóng ruột như ngồi bàn chông, chỉ muốn gạt ta để lấy phương thuốc rồi chạy đi cho lẹ phải không?

Du Hữu Lượng đáp:

- Tại hạ ngồi nói chuyện với cô nương cả ngày cũng thú. Khi nào lại mong hỏi hả bỏ đi?

Bạch Y Nữ ngồi gần lại bên Du Hữu Lượng vui mừng hỏi:

- Ngươi nói thật chẳng?

Du Hữu Lượng gật đầu.

Bạch Y Nữ lại nói:

- Dù ngươi gạt ta, ta cũng vui lòng.

Nàng nói bằng một giọng êm dịu và xán đến bên người chàng.

Du Hữu Lượng cảm thấy mùi hương mỗi lúc một thêm sực nức khiến cho tâm thần khoan khoái, liền nghĩ thầm trong bụng:

- Cô này được trời phú cho tư chất đặc biệt, tiết ra mùi thơm như hoa tươi mới nở. Hoa tươi cũng không thơm ngát đến thế.

Chàng muốn đưa tay ra vuốt mái tóc nàng nhưng lại kinh hãi tự hỏi:

- Du Hữu Lượng hỏi Du Hữu Lượng! Đại thiên tông dạy ngươi thế nào mà định lực kém cõi như vậy? Chưa gì đã nổi lòng hươu dạ vượn ư?

Chàng hít một hơi chân khí, miệng áp ứng:

- Cô nương! Phương thuốc... phương thuốc đó...

Bạch Y Nữ thở dài ngắt lời:

- Trong lòng ngươi chỉ lo nghĩ về phương thuốc. Được rồi! Ta nói cho ngươi hay phương thuốc này chủ ở con sâm thành hình, thêm vào hai vị là Thiên Trì ô tâm thảo và Kim xà huyết. Ba thứ dược vật này kiếm đủ rồi dùng văn hỏa luyện một trăm ngày. Nhưng lò lửa kiềm chế rất khó. Hỏa lực mạnh quá hay yếu quá đều làm mất công hiệu.

Du Hữu Lượng ghi nhớ vào lòng.

Bạch Y Nữ thấy chàng chưa có ý đứng lên thì mừng thầm trong bụng, toan mở miệng nói mấy câu, bỗng cảm thấy trong ruột quặn đau, toàn thân xúc động không kiềm chế được, la lên:

- Ngươi muốn đi thì đi, còn giả vờ làm chi nữa?

Du Hữu Lượng lấy làm kỳ hỏi:

- Tại hạ có giả vờ gì đâu?

Bạch Y Nữ đáp:

- Ngươi mà nghĩ đến ta thì sao tên họ cũng không buồn hỏi tới? Nhất định ngươi đang cười ta là một đứa con gái vô liêm sỉ, có đúng thế không?

Du Hữu Lượng vội đáp:

- Không phải đâu.

Bạch Y Nữ lại nói:

- Ngươi đang ngấm ngầm thóa mạ ta, tưởng ta không biết chăng? Sau này ngươi gặp Thiệu cô nương sẽ cùng thị hát chung một điệu:

Cô kia trên bệ trong dâu Thì con người ấy ai sầu làm chi?

- Rồi các người cười ha hả, có đúng thế không?

Câu sau cùng nàng nói như người khóc.

Du Hữu Lượng bị nàng quay đến thộn mặt ra không nói nên lời.

Vùng trăng đã xế về tây. Đêm càng khuya càng lạnh. Bạch Y Nữ chỉ mặc một tấm áo mỏng, người nàng run bần bật.

Du Hữu Lượng cởi áo ngoài ra khoác lên vai nàng.

Hồi lâu Bạch Y Nữ cất giọng ôn nhu:

- Tạ ơn người.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Đêm khuya rồi. Sao cô nương không về trọ trong khách sạn với tại hạ?

Bạch Y Nữ đáp:

- Ta đã có chỗ ở. Ta biết vừa rồi đã nói mấy điều vô lễ. Người... người đừng để ý.

Du Hữu Lượng đáp:

- Cô nương là người nhiệt tâm, khi nào tại hạ dám cười?

Bạch Y Nữ nói:

- Từ thuở nhỏ ta mắc bệnh đa nghi. Khi nó nổi lên là không kiềm chế được.

Thôi! Bây giờ chúng ta bàn việc chính.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Việc gì?

Bạch Y Nữ thủng thảng đáp:

- Ta kêu người đến đây là có ý nhờ người giúp ta một tay bắt cho bằng được con kim xà để hòa thuốc.

Du Hữu Lượng sáng mắt lên hỏi:

- Sao? Có phải con Kim xà là một trong ba vị chủ dược mà cô nương vừa nói không?

Bạch Y Nữ cười đáp:

- Kể ra người cũng hên vận. Con Kim xà này là trùng độc thứ ba của trời đất.

Ta sợ một mình không chế phục nổi nó, nên phải mời người giúp sức. Người đã có trái Hùng hoàng châu ngàn năm thì còn sợ gì con rắn kia?

Du Hữu Lượng cả mừng. Chàng lấy Hùng hoàng châu ở trong bọc ra.

Giữa lúc ấy Bạch Y Nữ khẽ bảo:

- Coi kìa! Coi kìa!

Du Hữu Lượng ngó theo ngón tay nàng trở thì thấy phía trước có chỗ động đây. Sau một lúc trong vòng mây trượng vuông, cỏ xanh úa đi rồi khô lại biến thành màu vàng... Mặt đất bắt đầu nứt ra như lưng rùa.

Bất thành linh nghe đến đoàng một tiếng. Bùn đất tung bay. Từ dưới lòng đất vọt ra một đạo kim quang.

Bạch Y Nữ vội hô lên:

- Mau liệng Hùng hoàng châu ra!

Du Hữu Lượng co ngón tay trở và ngón tay giữa lại bung ra đánh vèo một cái.

Trái Hùng hoàng châu tuột tay bay đi, trúng vào chỗ yếu hại con Kim xà dài bảy tấc.

Hùng hoàng châu là khắc tinh của Kim xà, quả nhiên thần diệu vô cùng. Con Kim xà nhũn ra nằm co quắp trên mặt đất.

Bạch Y Nữ lấy ra một tấm lưới nhỏ chụp đầu rắn rồi dùng lưới dao bằng ngọc cắt đầu nó, cho máu chảy vào đầy bình ngọc. Nàng cầm bình đưa cho Du Hữu Lượng nói:

- Thế này là được một vị rồi. Nhưng con sâm ngàn năm thì phải vào chốn thâm sơn tìm kiếm. Nếu có cơ duyên thì kiếm được ngay, mà vô phúc thì tìm suốt đời cũng không thấy.

Du Hữu Lượng gật đầu.

Bạch Y Nữ lại nói:

- Ngươi cũng nên về đi. Hỡi ơi! Ngươi nhớ ta là hay mà quên ta cũng được.

Nàng nói xong xoay mình vọt đi, không lưu luyến gì nữa.

Du Hữu Lượng ngơ ngác một lúc rồi uể oải trở về khách sạn.

Chàng nghe tiếng hô hấp đều đặn bất giác vững dạ trở lại.

Sáng hôm sau hai người lại đăng trình. Du Hữu Lượng ngồi dong xe chạy suốt ngày cho tới một tòa thị trấn.

Lúc này trời đã xế chiều. Trên đường ít người qua lại. Phần đông họ đã tìm nơi trú ngụ.

Du Hữu Lượng nghĩ thầm trong bụng:

- Trấn tập phía trước kia có vẻ nhiệt náo, đèn lửa như sao xa, khói bốc lên nghi ngút. Chi bằng ta cho xe chạy nhanh vào thị trấn rồi sẽ tính.

Mấy bữa nay lòng chàng sầu muộn mà người lại nhọc mệt. Chàng cho xe đi từ từ vào thị trấn. Chàng ngừng đầu lên nhìn thấy gần đó có tòa tửu lâu khá lớn.

Tòa tửu lâu này có cả khách sạn. Du Hữu Lượng mượn hai phòng. Cô em đã mỏi mệt chàng liền đưa cô vào ngủ trước. Một mình chàng từ từ trở ra đại sảnh, tìm một chỗ tĩnh mịch ngồi xuống.

Chàng gọi tiểu nhị lấy mấy món ăn. Chàng vừa cầm đũa, bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập, tiếp theo là tiếng ngựa hí vang rồi im bật. Chàng biết đoàn kỵ mã đã dừng lại ở cửa tửu lâu.

Quả nhiên có ba người tiến vào. Chàng vừa ngó thấy bất giác khen thầm trong bụng.

Ba người này tuy thân thể không cao lớn lắm, nhưng người nào cũng mặt vuông, lông mày rậm, cặp mắt sáng loáng. Họ mặc áo vải mà phong độ rất uy mãnh.

Du Hữu Lượng để ý ngó ba cái bao của ba hán tử cắp dưới nách. Bao nào cũng khá dài. Hiển nhiên là người võ lâm đem theo đồ khí giới.

Ba người mới đến đảo mắt nhìn quanh và đã trông thấy Du Hữu Lượng. Có điều chàng mi thanh mục tú như một gã thư sinh nên họ không để ý mấy.

Ba người ngồi vào một cái bàn tròn, cách chỗ Du Hữu Lượng không xa mấy.

Du Hữu Lượng bụng bảo dạ:

- Ba người này khí độ không phải tầm thường, chắc là những nhân vật nổi tiếng trong võ lâm. Chẳng hiểu họ có việc gì gấp mà ra chiều lật đật.

Chàng thấy ba người này hoàn toàn lạ mặt, không liên quan gì đến mình, liền bắt đầu ngồi vào ăn cơm.

Ba hán tử ngồi vào bàn rồi ai nấy trầm lặng không nói gì, chỉ kêu lấy ra một hồ rượu lớn để cùng nhau uống.

Du Hữu Lượng ăn gần xong bữa, bỗng nghe một trong ba hán tử thở dài nói:

- Lâu này không uống thèm quá rồi.

Thanh âm gã tuy không vang dội nhưng trung khí đầy rẫy, tiếng nào cũng như đập vào màng tai, khiến Du Hữu Lượng không khỏi ngấm ngấm kinh hãi.

Lại nghe một người khác nói:

- Tam đệ! Tam đệ hãy ráng nhịn ít ngày nữa. Từ đây theo đường lớn đi về phía đông bắc, ít ra còn mười mấy ngày nữa mới đến khu sơn dã. Chúng ta sẽ có dịp ăn uống thỏa thích.

Gã tam đệ khẽ ảm ừ một tiếng để đáp lại.

Du Hữu Lượng động tâm, từ từ hít một hơi chân khí rồi phát huy công phu "Thiên thính" của nội gia để nghe ngóng. Quả nhiên tai chàng có luồng thanh âm lọt vào rõ hơn:

- Đại ca! Lần này chúng ta quyết dùng để lỡ dịp.

Người được kêu bằng đại ca đáp:

- Cái đó đã hẳn! Đây là một cơ hội ngàn năm một thuở.

Tam đệ "Dạ" một tiếng rồi nói:

- Nhưng thứ sâm đó lúc ra khỏi mặt đất, đại ca có nắm chắc là bắt được chăng?

Du Hữu Lượng chấn động tâm thần, chàng lại nghe "đại ca" bắt tiếng cười khô khan chứ không trả lời. Một người khác chưa từng cười nói chắc là lão nhị bỗng lên tiếng:

- Tam đệ! Người đừng lo chuyện không đâu. Đại ca đã làm việc này hơn ba chục năm. Chẳng lẽ còn trật được ư?

"Đại ca" thở phào một cái đáp:

- Việc này rất trọng đại. Kê ra thì ta không lỡ tay đâu nhưng nếu tin tức này lọt ra ngoài thì anh em ta phải phí nhiều hơi sức hơn nữa.

"Tam đệ" hỏi:

- Dọc đường chúng ta đi đến đây dường như không phát giác ra nhân vật nào khả nghi thì phải?

"Đại ca" đáp:

- Ta chỉ mong như vậy.

Về sau họ chỉ nói những điều không quan hệ. Du Hữu Lượng từ từ nhả chân khí ra. Môn thần công này chàng phát huy chưa được thuần thục, cảm thấy hai màng tai hơi đau, nhưng trong bụng mừng thầm tụt nhủ:

- Té ra ba người này muốn đi lấy sâm vương. Ta từng nghe thứ nhân sâm Dã Sơn rất linh nghiệm. Theo giọng lưỡi ba nhân vật này thì sâm vương là vật chí bảo.

Nếu mình lấy được chắc có thể chữa khỏi bệnh cho muội muội.

Trong lòng rất cao hứng, Du Hữu Lượng từ từ đứng dậy đi vào phòng, trong lòng ngâm ngẫm tính toán cách hành động.

Sáng sớm hôm sau chàng tiếp tục thượng lộ. Hôm nay chàng đi rất lẹ theo đường lớn nhằm hướng đông bắc mà tiến. May ở chỗ hướng này chỉ có một đường nên không sợ lạc lối.

Vì chàng biết ba người kia hành động còn lẹ hơn mình, nhất là mình đi xe lại càng khó khăn hơn. Do đó chàng tính toán mình phải khởi hành sớm để tới đích trước. Chờ ba người kia đến nơi chàng sẽ theo dõi hành tung để tìm thứ sâm vương kia. Chàng chỉ sợ ba người khởi hành vượt lên trước thì khi chàng tới nơi họ đã đắc thủ và xuống núi rồi.

Đường càng đi lên phía đông bắc, khí hậu càng thay đổi nhiều. Cảnh sắc nơi đây khác hẳn Trung Nguyên nhưng Du Hữu Lượng mang theo tâm sự, không có thì giờ rảnh để thưởng ngoạn.

Hôm tới khu vực núi non, chàng yên trí ba người kia còn lọt lại sau, chưa thể vượt lên trước được.

Con ngựa kéo xe mấy ngày liền, nó nhọc mệt quá không chịu đựng được nữa.

Du Hữu Lượng thấy vậy cả kinh thất sắc. Lúc này trời đã xế chiều. Chàng cho là ba người kia có tới nơi thì đêm nay chắc cũng chưa động thủ.

Giải đất Liêu Đông làm gì có cảnh phồn hoa như ở Trung Nguyên, nhất là trong khu vực núi non. Đừng nói chuyện khách điểm mà ngay nhà dân cư cũng

không có mây. Du Hữu Lượng chẳng biết làm thế nào đành dắt xe ngựa dẫu vào trong khu rừng rậm.

Nơi đây thế gió rất mạnh. Du Hữu Lượng tìm kiếm được một sơn động quay lưng về phía chiều gió. Trong động khá rộng rãi mà lại khô ráo.

Chàng bẻ cành cây lấy lá giải xuống đất rồi ôm thiếu phụ vào động. Quả nhiên nơi đây ấm áp hơn nhiều.

Giữa lúc ấy đột nhiên có tiếng vó ngựa dồn dập vọng lại. Du Hữu Lượng giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Bọn nào mà bây giờ còn chạy ngựa lên núi? Chẳng lẽ họ là ba người đó?

Chàng từ từ cất bước ra khỏi động. Lúc này trăng đã mọc. Du Hữu Lượng tung mình vọt lên ngọn cây nhỏ.

Dưới ánh trăng, chàng nhìn xuống chân núi quả thấy ba con tuấn mã. Đúng là ba đại hán đó.

Du Hữu Lượng lẩm bẩm:

- Thật là nguy hiểm! Thật là nguy hiểm!

Chàng ngờ ba người kia đi thẳng đến sơn khu này. Thế là bữa nay họ không nghỉ ngơi chi hết. Suýt nữa chàng bị lỡ dịp.

Chàng không kịp suy nghĩ gì nữa, chạy vào động dặn thiếu phụ ở lại chờ đợi rồi bằng mình vọt lên chạy lướt trên cành cây.

Giữa lúc ấy ba người kia tung mình xuống ngựa. Chúng lại vung tay đập vào lưng ngựa. Ba con ngựa hí lên một tiếng rồi lao mình chạy đi.

Ba bóng người chạy bộ lướt nhanh lên núi. Du Hữu Lượng biết khinh công ba người kia không phải tầm thường, nhưng chàng vốn là người thâm trầm cẩn thận, theo sau họ cách một quãng khá xa.

Vùng núi này quanh năm ít có vết chân người. Đường núi ban đầu còn dễ đi, nhưng càng lên cao càng dốc và gập ghềnh hiểm trở. Khắp nơi cây cỏ rậm um chẳng có đường lối nào hết.

Thế núi càng lên cao càng dốc. Khinh công của Du Hữu Lượng đã đến trình độ rất cao mình nên không lấy chi làm mỗi mệ. Ba đại hán kia cũng chẳng cảm thấy khó nhọc chút nào. Bốn người nhô lên hụp xuống trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm thì đã lên được quá lưng chừng sườn núi.

Du Hữu Lượng không dám mạo hiểm tới gần. Bỗng thấy ba người dừng lại, chàng vội ẩn mình vào sau gốc cây lớn.

Ba người kia đứng lại đảo mắt nhìn quanh tứ phía rồi chia ba ngã mà đi.

Dường như họ đang tìm kiếm vật gì.

Du Hữu Lượng biết thứ sâm vương chỉ ở gần đâu đây, bất giác lòng chàng rất hồi hộp.

Bỗng thấy ba người kia cùng cúi thấp xuống, dùng mũi để đánh hơi.

Vàng trắng bây giờ đã lên khá cao, tỏa ánh sáng xuống trần gian. Du Hữu Lượng coi rất rõ ba người đều lộ vẻ khẩn trương và dường như họ ra chiều mỗi một. Chàng không hiểu thủ pháp lấy sâm, không ngờ tìm nó cũng như tìm kiếm địch nhân. Bọn kia khẩn trương mà lòng chàng ngấm ngấm hồi hộp.

Lúc này ba người kia dần dần đi gần lại nhau dường như làm thành thế bao vây. Sáu cánh tay nhả nội kinh ra cho làn cơ lướt xuống. Chung quanh họ đều phẳng như bình địa.

Đột nhiên ba người cùng dừng lại, hô lên một tiếng. Cả ba người cùng nằm phục xuống. Lúc này bọn họ cách nhau không đầy ba thước.

Du Hữu Lượng đoán chắc đây là chỗ quan hệ cuối cùng. Chàng từ từ hít một hơi chân khí lướt nhẹ mình đi còn cách bọn kia chừng hai trượng.

Chàng hành động rất cẩn thận, cả ba người kia đang lúc khẩn trương cùng cực nên không phát giác.

Du Hữu Lượng tới gần thấy ba người vây quanh một khu đất bằng. Màu đất chỗ này quả nhiên khác lạ.

Lúc này ba người khẩn trương đến cùng cực. Họ dán mình xuống đất cỏ.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, bỗng thấy đại hán mé tả từ từ vươn tay đưa lên lưng móc ra một vật đen sì.

Vật này bóng loáng như bôi dầu.

Đại hán mé hữu đứng thẳng người lên. Bỗng nghe đánh "Vù" một tiếng, một vật sắc vàng vọt lên mặt đất.

Du Hữu Lượng giật mình kinh hãi. Chàng định thán nhìn lại thì vật sắc vàng đó là một con sâm giống như người thập thò gần mặt đất.

Đại hán đang đứng bỗng lùi lại một bước, giang hai tay ra tựa hồ huy động công lực.

Du Hữu Lượng thấy vật sắc vàng dao động, lại tựa hồ không dời khỏi nguyên chỗ. Chàng chắc cái đó đã bị đại hán dùng phương pháp gì để kiềm chế cho nó đứng yên.

Thứ sâm thành hình người này ít ra đã sống ngàn năm mới có thể hành động và phát ra ánh sáng. Du Hữu Lượng tuy không hiểu rõ nhưng cũng biết chắc đây là vật trân quý phi thường.

Lúc này đại hán mé hữu dán mình xuống đất bắt đầu cử động. Vật đen sì trong tay hắn trông giống như cái túi giơ chênh chếch lên tựa hồ muốn chụp lấy cây nhân sâm nhỏ bé kia.

Du Hữu Lượng trấn tĩnh tâm thần, đột nhiên chàng hít một hơi chân khí rồi vọt đi nhanh như tên bắn.

Ba đại hán đang để hết tinh thần vào nhân sâm, không ngờ tới bên mình đã có người mai phục. Khi họ phát giác thì Du Hữu Lượng đã vọt tới nơi.

Du Hữu Lượng người đang chơi voi trên không cong mình đi, sà xuống nhanh như điện chớp, bắt được con nhân sâm vào tay.

Chàng vẫn đề tụ chân khí đẩy gót chân xuống ở trên không. Người chàng lướt ra xa ngoài ba trượng.

Bên tai chàng đột nhiên nghe một tiếng gầm rất lớn. Bỗng chàng thấy trong lòng bàn tay trơn tuột liền hé mắt ra nhìn thì chỉ thấy bàn tay không, chẳng thấy con nhân sâm đâu nữa.

Chàng đang ngẩn người ra, bỗng thấy sau lưng như bị kính phong đè nặng.

Chàng biết đối phương đã đuổi gần tới. Chàng không nghĩ gì nữa vội để thân hình chúm về phía trước.

Lại nghe hai tiếng vù vù. Cả ba người đã bao vây chàng thành hình tam giác.

Chàng ngấm ngấm kinh hãi vì thân pháp đối phương quá mau lẹ.

Đại hán đứng trước mặt đầy vẻ giận dữ, trở tay vào Du Hữu Lượng run lên hỏi:

- Ngươi... ngươi là ai?

Du Hữu Lượng ngơ ngác đáp:

- Tại hạ... tại hạ họ Du.

Đại hán ngừng mặt gầm lên một tiếng vang dội cả một vùng sơn cốc.

Du Hữu Lượng tưởng chừng trái tim chìm hẳn xuống.

Đại hán lại quát hỏi:

- Sao ngươi... định hạ thủ tranh cướp?

Du Hữu Lượng ấp úng đáp:

- Tại hạ... tại hạ cần thứ thuốc này để cứu chữa cho một người bạn.

Đại hán kia nhìn chăm chặp vào Du Hữu Lượng. Đoạn gã ngửa mặt lên la lớn:

- Phải chăng đây là... Hoàng thiên có ý định như vậy?

Du Hữu Lượng thấy vẻ mặt đại hán ra chiều bi thảm, vội đáp:

- Tại hạ... tại hạ không lấy được đâu.

Đại hán sa sầm nét mặt nói:

- Ngươi... ngươi... Đây là vật chí bảo của trời đất, ngươi ngu như lừa thì làm sao mà lấy được? Con sâm vương ngoài chỗ tóc nó, ai đụng vào mình là lập tức nó độn thổ. Bây giờ không biết nó chuồn đến đâu rồi.

Du Hữu Lượng đứng ngẩn người ra đương trường, chẳng biết nói thế nào.

Đại hán đứng trước mặt đột nhiên cười rộ nói:

- Tiểu tử! Ngươi có bản lĩnh theo dõi bọn ta. Bữa nay chúng ta muốn coi xem bản lĩnh ngươi được bao nhiêu mà dám đến tự tìm đường chết?

Du Hữu Lượng tâm thần rối loạn, nhưng nghe gã nói câu này, chàng xịu mặt xuống, háng dặng một tiếng rồi đáp:

- Linh vật của trời đất chẳng ai làm chủ nó được. Ai tranh cướp nổi là người đó lấy. Ngươi muốn gì thì cứ vạch đường ra ta xin bồi tiếp.

Đại hán kia mắt lộ sát khí. Đột nhiên giơ tay trái lên. Tay mặt nắm thành quyền đánh tới.

Chỉ nghe đánh vù một tiếng. Thoi quyền cực kỳ uy mãnh. Du Hữu Lượng trượt chân trái đi, nghiêng mình sang một bên rồi xoay tay mặt đánh lại.

Hai luồng lực đạo đều đánh vào quăng không. Du Hữu Lượng cảm thấy cánh tay nặng trĩu. Chàng hít mạnh một hơi chân khí, xoay lòng bàn tay ra ngoài xô nội lực ra.

Đại hán lão đảo người đi, lùi lại một bước.

Hai đại hán ở phía sau đồng thời bật tiếng la hoảng, đại hán phía trước cũng thộn mặt ra. Đột nhiên hắn vọt lên không.

Du Hữu Lượng giật mình kinh hãi. Chàng cảm thấy vạt áo phía sau bị gió thổi lạch phạch. Hiển nhiên hai người đằng sau cũng nhảy vọt lên không.

Chàng là tay võ thuật nội gia đã biết rõ nhảy vọt lên không đánh xuống là hung dữ và hiểm ác vô cùng. Chỉ một đòn là phân thắng bại, có khi một bên phải thương vong.

Ba đại hán thi triển chiêu thức này một cách đột ngột, hiển nhiên muốn đẩy chàng vào đất chết.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, chàng không rảnh để mà suy nghĩ, vội quay phắt người lại. Song chưởng một trên một dưới chênh chếch đưa lên.

Ba người kia hợp kích một chiêu thức. Chúng gầm lên một tiếng nhào lẹ xuống.

Du Hữu Lượng cũng gầm lên một tiếng phóng cả tả hữu chưởng ra thành hai luồng lực đạo trái ngược nhau.

Chàng cảm thấy trên đầu như bị vật nặng ngàn cân đè xuống. Chàng phát huy nội lực đến tột độ nhả ra. Bỗng thấy hai tay nhẹ bâng, chàng bật tiếng la hoảng:

- Nguy rồi!

Người chàng nhảy lùi lại phía sau, nhưng đã chậm mất một chút. Chàng cảm thấy vai bên trái tê chồn. Huyệt kiên tĩnh đã bị điểm trúng. Nửa người chàng run lên.

Du Hữu Lượng loạng choạng lùi lại ba bước. Chàng hít mạnh một hơi chân khí cho nội lực xông vào huyết mạch, lập tức giải khai đờng huyết đạo.

Du Hữu Lượng kinh hãi đến ngẩn người ra. Chàng lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ đây là Thương Ứng Tam Thức?

Chàng đoán đây là người phái Thiên Trì, bỗng lòng chàng nảy mối bi thảm, ngờ ngác ngó ba người, cơ hồ quên cả mình đang lâm vào tình trạng này.

Ba người kia dường như cũng bị thân pháp của chàng làm cho kinh hãi. Có điều chúng chưa biết chàng đã tự giải khai huyết đạo.

Đại hán mé hữu cười lạt nói:

- Thân pháp của các hạ thật là tuyệt diệu! Bọn tại hạ khâm phục vô cùng. Có điều nếu không giải tán nội lực ở vai bên trái tất sẽ thành người tàn phế.

Du Hữu Lượng lẳng lẳng không nói gì.

Đại hán kia toan nhắc lại, bỗng nghe thấy một tiếng hú dài như xé bầu không khí vọng lại.

Tiếng hú vừa dứt, tiếp theo là tiếng cười hô hô.

Ba đại hán đều biến sắc, trầm giọng nói:

- Cuộc trình mau lẹ quá! Họ rượt tới nơi rồi.

Câu nói vừa dứt đã thấy bóng người thấp thoáng. Bốn, năm người chạy tới nơi.

Du Hữu Lượng lúc này như người trong mộng tỉnh giấc. Chàng nhớ tới thiếu phụ nằm trong sơn động mà lại không lấy được sâm vương, liền nhảy vọt lên lướt mình ra xa ngoài mười trượng.